

Η ραγδαία στροφή στην Ορθοδοξία εκατομμυρίων Τούρκων!

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το Βυζάντιο επανέρχεται αλλά στην Τουρκία

(Αυτά... την ώρα που η Ελλάδα απεμπολεί τις βυζαντινές της ρίζες και δικαιώματα...)

Του Γιώργου Αλεξάνδρου

Η Τουρκία διεκδικεί τη βυζαντινή κληρονομιά ως εναλλακτική λύση σε περίπτωση πτώσης του κεμαλισμού και ως μανδύα για την ευρωπαϊκή της προοπτική

Δεν έχουμε το δικαίωμα να πούμε ότι το Βυζάντιο δεν είναι δικό μας»! Αυτά δεν είναι λόγια ενός Έλληνα ούτε ενός Ορθοδόξου. Είναι η εισηγητική εκφώνηση του υπουργού Τουρισμού και Πολιτισμού της Τουρκίας, Αττίλα Κοτς στο Α' Διεθνές Ερευνητικό Συμπόσιο για το Βυζάντιο, του 2007.

Κάποια στιγμή μάλιστα ο Τούρκος υπουργός έγινε πολύ αυστηρός και είπε: «Αυτά σας τα λέω ως υπουργός του κυβερνώντος κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης. Δεν έχετε το δικαίωμα να λέτε ως Τούρκοι ότι το Βυζάντιο δεν είναι δικό σας. Δεν μπορείτε να το λέτε αυτό γιατί μετά δεν θα έχετε κανένα δικαίωμα σε αυτή τη γη.

συνειδητοποιεί ότι το βυζαντινό παρελθόν της γης του μπορεί να αποτελέσει μεγάλο γεωπολιτικό όπλο. Χαρακτηριστική είναι η τουριστική αφίσα προβολής της Τουρκίας που καταχωρήθηκε και σε πολλά ελληνικά ΜΜΕ. Λείπει κάθε αναφορά στο οθωμανικό παρελθόν και προβάλλονται το ελληνιστικό, χριστιανικό και βυζαντινό παρελθόν της Μικρασίας. Ένα “φάρμακο” αναγκαίο για την απολογητική της ευρωπαϊκότητας της Τουρκίας.

Το ερώτημα που θέτει η πιθανότητα της ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου για τις εθνολογικές συζητήσεις στην Τουρκία. Διότι πλέον οι Τούρκοι αισθάνονται την ανάγκη να καθόρι-ζουν τον πολιτισμό τους ως επίσης ευρω-παϊκό προκειμένου να στοιχειοθετήσουν θεωρητικά την ένταξή τους στην ΕΕ. Προ-φανώς, όμως, την ευρωπαϊκότητά τους δεν μπορούν να τη βρουν στους Τούρκους της κεντρικής Ασίας. Την αποζητούν λοιπόν, στον αυτοκαθορισμό τους λοιπόν ως αυτόχθονες (Ίωνες και Βυζαντινοί). Τη συζήτηση άνοιξε ο ίδιος ο Τουρκούτ Οζάλ: «Δεν έχουμε τίποτα το τουρκικό στον πολιτισμό μας. Όλα του τα στοιχεία είναι μόνο ελληνικά!».

Για πρώτη φορά η συζήτηση για το ποιοι είναι οι Τούρκοι πήρε πρόσφατα καταλυτικό χαρακτήρα. Οι άνθρωποι συνειδητοποίησαν έτσι απλά και εύκολα ότι δεν είναι δυνατόν να χάθηκε ο αυτόχθων βυζαντινός ή βυζαντινοποιημένος πληθυσμός της Μικράς Ασίας μετά την έλευση των -λίγων, ούτως ή άλλως- Σελτζούκων και Οθωμανών Τούρκων. Τι απόγιναν οι Χριστιανοί-Βυζαντινοί κάτοικοι της Μικράς Ασίας μεγάλο μέρος των οποίων ήταν καθαρά ελληνικής καταγωγής; Προφανώς... τουρκοποιήθηκαν.

Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις έγκυρων διεθνών οικονομικών αναλυτών, τρεις ανατολικο-ευρωπαϊκές χώρες κινδυνεύουν άμεσα με χρεωκοπία ως συνέπεια της διεθνούς οικονομικής κρίσης: η Ρουμανία, η Ουγγαρία και η Τουρκία. Ο νέος αυτός τρομακτικός κίνδυνος για την Τουρκία συσπειρώνει εκείνες τις δυνάμεις της χώρας που προσβλέπουν στο σωτήριο χάπι της ευρωπαϊκότητας. Είναι οι ίδιες δυνάμεις που θεωρούν ότι το ξεδίπλωμα και η ιδιοποίηση του ελληνικού και βυζαντινού παρελθόντος της Μικράς Ασίας από την Τουρκική Δημοκρατία θα σώσει την κατάσταση.

Ένα ερώτημα που παρόλη την εμφανιζόμενη αφέλεια του είναι συγκλονιστικό και ταλανίζει σήμερα σχεδόν κάθε Τούρκο: «Κατά πόσο και σε τι ποσοστό είμαστε Τούρκοι; Μήπως είμαστε ελληνογενείς; Μήπως είμαστε Βυζαντινοί;».

Αυτόν ακριβώς τον προβληματισμό φαίνεται ότι περιέχει μέσα της η νέα τάση της Τουρκίας να θέλει να παρουσιαστεί ως η κληρονόμος του Βυζαντίου. Και μάλιστα δίνει λύση στο πρόβλημα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο! Απομακρύνει τον κίνδυνο του Ισλάμ (αφού η αποδοχή της Βυζαντινής κληρονομιάς σχετίζεται κυρίως με την -αποδεκτή από την χριστιανική Ευρώπη- Ορθοδοξία), επιβεβαιώνει το ευρωπαϊκό πρόσωπο των Τούρκων (ποιος θα αρνηθεί να συμμετέχουν στην Ευρώπη οι «απόγονοι των Βυζαντινών;») και ταυτόχρονα «ανακουφίζει» πολλές από τις εσωτερικές της εντάσεις

Η κουβέντα για την ρωμαίικη-ελληνική καταγωγή των σημερινών Τούρκων άνοιξε στην Τουρκία και δεν φαίνεται τίποτα ικανό να την σταματήσει. Τη συζήτηση άνοιξε ο ίδιος ο εκλιπών 8ος Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Τουρκίας, Τουργκούτ Οζάλ, το 1988, με το περίφημο και αμφιλεγόμενο στην Ελλάδα βιβλίο του, «Η Τουρκία στην Ευρώπη», όπου σημείωνε με μεγάλη έμφαση προς τους Ευρωπαίους: «Θεωρώντας μας Τούρκους, μας διώχνετε. Να ξέρετε δεν έχουμε τίποτα που να

ονομάζεται τουρκικό, σε φυλετικό πολιτισμό, ό,τι έχουμε το έχουμε πάρει από τους Έλληνες. Ο πολιτισμός μας είναι ελληνικός πολιτισμός, ακόμα και το όνομα του γιού μου, Εφέ, είναι ελληνικό, έτσι δεν έχουμε κανένα πολιτισμικό εμπόδιο να μπούμε στην Ευρώπη».

Κάθε χρόνο στο ορθόδοξο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου Κουδουνά στη νήσο Πρίγκηπο, στη γιορτή του Αγίου, συρρέουν δεκάδες χιλιάδες Τούρκοι προσκυνητές, πολλοί στα γόνατα, προκειμένου να ζητήσουν την ευλογία και τη βοήθεια του Αγίου και της Παναγίας σε κάθε τους πρόβλημα. Η τάξη που επικρατεί είναι υποδειγματική και κανείς δεν μπορεί να φανταστεί ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι Ρωμιοί Ορθόδοξοι. Ή μήπως είναι;... Και το ξέρουν βαθειά μέσα στην καρδιά τους!

Προσκυνητής στην Παναγία Σουμελά του Πόντου, παρατηρεί με δέας τις σταγόνες του αγιάσματος που πέφτουν από την οροφή σταθερά, ανεξάρτητα από το αν τα νερά έχουν παγώσει, αν υπάρχει λειψυδρία ή ξηρασία. Αυτό το αγίασμα έγινε αιτία πολλές χιλιάδες Ελληνόφωνων μουσουλμάνων του Πόντου να παραμείνουν κρυπτοχριστιανοί. Μέχρι σήμερα, χιλιάδες "Τούρκοι" κάνουν το καθιερωμένο προσκύνημα στη Μαριάμ Ανέ (Μητέρα Μαρία) στο ερειπομένο μοναστήρι και μαζεύουν σταγόνες από το αγίασμα ως φυλακτό για να τους προστατεύει από τις αρρώστιες και την κακοτυχία.

Οι βαθύτερες αιτίες της επανεμφάνισης του Βυζαντίου στην Τουρκία

Στην Τουρκία υπάρχουν και άλλοι λόγοι που η τάση επιστροφής στο Βυζάντιο ήρθε στην επιφάνεια, όπως το ότι λόγω της πίεσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το καθεστώς έγινε πολύ περισσότερο ανεκτικό στο να ακουστούν οι φωνές στις οποίες επί κεφαλαισμού είχε επιβληθεί σιγή. Άλλος ένας λόγος είναι ένα κόμπλεξ και

ένα δέος που αισθάνονται οι Τούρκοι απέναντι στους Ευρωπαίους στους οποίους η χριστιανικότητα και η ελληνικότητα είναι δεδομένες αξίες. Διεκδικούν λοιπόν (ανειλικρινώς ή ειλικρινά) και τη δική τους “ευρωπαϊκότητα” ως ισχυρότερη και σοβαρότερη της Ευρωπαϊκής, ανατρέχοντας στις δικές τους ελληνοχριστιανικές ρίζες.

Όπως μας έλεγε ο καθηγητής Νεοκλής Σαρρής, είναι λίγο γνωστό ότι ο Μεβλανά Τζελαλεντίν Ρουμί τόνιζε έντονα την ελληνικότητά του. Έλεγε χαρακτηριστικά σε ποίημά του: «Μπεν γιουνανιγιάν τζινσιντέν» («Εγώ είμαι από το γένος των Ιώνων-Ελλήνων»). Να το ακούς όμως από Τούρκους αυτό σήμερα, οι οποίοι το τονίζουν, είναι κάτι το πρωτοφανές. (Κάποιοι από αυτούς μάλιστα, έχουν προχωρήσει ακόμα περισσότερο και έχουν προωθήσει την προβολή της αρχαίας ελληνικής θρησκείας και σκέψης, όπως ο Νεοκλής Σαρρής, στο Κιουτσούκ Κουγιού κοντά στην

αρχαία Άσσο!

Φυσικά αυτή η «ανακάλυψη» του Βυζαντίου

στη γειτονική χώρα δεν προέκυψε από το πουθενά. Ήδη ένας μεγάλος αριθμός Τούρκων ήδη γνωρίζει ή υποψιάζεται την βυζαντινή-ρωμαϊκή-ελληνική καταγωγή του.

Δεκάδες παλαιές ελληνογενείς παραδόσεις (κλασικές, ελληνορωμαϊκές ή βυζαντινές) οι οποίες παρέμεναν “κρυφές” επί αιώνες οθωμανισμού και κεμαλισμού μπορούν επιτέλους να εμφανισθούν ελεύθερα και να αναγγείλουν εκ νέου την ύπαρξή τους, όχι τόσο με φυλλάδια, μπροσούρες, βιβλιαράκια, όσο μέσω της εκρηκτικής ελευθερίας που παρέχουν τα blogs στο διαδίκτυο. Οι Κρυπτοχριστιανοί διστακτικά, αλλά όλο και περισσότερο, δεν νοιώθουν πλέον

υποχρεωμένοι να κρύβονται. Image not found or type unknown

Ενδεικτικά μας έλεγε φίλος, από τη μειονότητα των αραβόφωνων Αντιοχειανών Ελληνο-ορθόδοξων (Rum Ortodoks), ότι πριν μερικά χρόνια ο πεθερός του βρέθηκε σε ένα μικρό χωριό στα βόρεια της Ανατολίας, το Adiyaman. Βρήκε μία εγκαταλελειμμένη εκκλησία και πήγε με συγκίνηση μέσα να προσκυνήσει. Καθώς πήγε να βγει από τη χαλασμένη εκκλησία αντίκρισε έκθαμβος σαράντα περίπου ντόπιους να τον έχουν περικυκλώσει. Πάγωσε γιατί φοβήθηκε ότι θα του κάνουν κακό. Βγήκε ένας που φαινόταν αρχηγός και τον πλησίασε με μία παράξενη υποψία χαραγμένη στο πρόσωπο του: «Μπας και είσαι Ορθόδοξος;», τον ρώτησε. Εκείνος δεν το αρνήθηκε και φοβισμένα απάντησε «Ναι, τι θέλετε;». Η απάντηση του “αρχηγού” τον άφησε κεραυνόπληκτο αλλά και γεμάτο συγκίνηση και φόβο: «Δεν θα φύγεις αν δεν υποσχεθείς ότι θα βρεις τρόπο να μας βαφτίσεις όλους!». Έτσι και έγινε και μάλιστα μετά τη βάπτισή τους κάποιοι από αυτούς παρουσιάστηκαν στη Διεύθυνση Ταυτοτήτων (Nufus Müdürlüğü) της περιοχής τους αποφασισμένοι να δηλωθούν ως Χριστιανοί με τα νέα τους ονόματα. Πράγμα και το οποίο τελικά κατάφεραν. Αυτές οι βαπτίσεις δεν συνέβησαν μόνο εκεί. Είναι ένα γενικότερο φαινόμενο που οδηγεί πολλούς Τούρκους στην Ορθοδοξία και στο Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Και να σκεφτεί κανείς ότι οι Αντιοχειανοί Ορθόδοξοι της Τουρκίας, μεγάλη και παραδοσιακή κοινότητα που έχει τις ρίζες της στην πρωτοχριστιανική Εκκλησία της Ελληνιστικής Αντιοχείας, στις τουρκικές ταυτότητες καταγράφονται ως «Rum» (Ρωμιοί - Έλληνες) ενώ όταν έρχονται εδώ στις ελληνικές άδειες παραμονής -που σπανιότατα εξασφαλίζουν- καταγράφονται ως Τούρκοι. Μας

έλεγε με πίκρα και παράπονο ο Σταύρος Κιλτσιξής (επί σειρά ετών διατελέσας πρόεδρος του Συλλόγου Αντιοχειανών της Αθήνα): «Στην Τουρκία μας λένε Ρωμιούς και εδώ μας λένε Τούρκους!». Καμία απολύτως μέριμνα δεν έχει ληφθεί ώστε να ^{πλασιολ}η ταυτότητα ομογενούς στους ανθρώπους αυτούς, που αντιμετωπίζονται με αρνητικότητα από τις αρμόδιες ελληνικές αρχές που δίνουν συλλήβδην άδειες παραμονής σε άλλους ξένους που δεν έχουν καμία σύνδεση με

την Ελλάδα. Image not found or type unknown

Τα παραδείγματα πληθαίνουν εντυπωσιακά στην ιστορική περιφέρεια του Πόντου. Ενδεικτικά θυμάμαι χαρακτηριστικά το παράδειγμα ενός φίλου ελληνόφωνου Μουσουλμάνου του τουρκικού Πόντου. Ας τον λέμε Σωκράτη. Ήρθε στην Ελλάδα και κρυφά σε ένα μοναστήρι βαφτίστηκε. Αυτός και ο ένας του γιος. Έβαλε τον σταυρό στο λαιμό του και δεν τον βγάζει πια από εκεί. Τον ρώτησα: «Τι είναι αυτό που σε οδήγησε στο να βαφτιστείς;» και εκείνος, με τα ποντιακά του ελληνικά που τα μιλάνε ανόθευτα στην Τόνια και στον Οφ, μου απάντησε: «Δεν ήξερα ότι η γλώσσα που μιλάμε ήταν ελληνική. Κανείς δεν μου το είχε πει. Μέχρι που ήρθαν κάποιοι Πόντιοι εδώ από τη Μακεδονία, χορεύαν σαν και εμάς και τραγουδούσαν στη γλώσσα μας.

Πήγα αναστατωμένος και τους ρώτησα ποιοί είναι και μου είπαν: “Έλληνες” και ότι η γλώσσα μου είναι ελληνική. Γύρισε ο κόσμος ανάποδα. Από παιδί, θυμάμαι, πήγαινα στην Παναγία Σουμελά, στο χάλασμά της για να μαζεύω αγίασμα, το νερό που στάζει από πάνω, χειμώνα καλοκαίρι, έβρεξε δεν έβρεξε, χιόνισε δεν χιόνισε, πάντα στην ίδια μικρή ποσότητα. Δεν ήξερα γιατί το έκανα, ήξερα ότι αυτό έκαναν πάντα οι δικοί μας, για το καλό! Πάλι ήξερα ότι εμείς δεν θυμόμασταν να έχουμε

έρθει από πουθενά αλλού, ας πούμε από τα βάθη της Ασίας όπως οι Τουρκάντ. Ήμασταν πάντα εδώ. Με έπιασε κάτι σαν τρέλα. Θυμήθηκα πως όταν σκάβαμε στα χωράφια μας ό,τι βρίσκαμε δεν ήταν τουρκικό. Σκάβαμε μισό μέτρο βρίσκαμε εκκλησιές και ελληνικά γράμματα. Σκάβαμε πιο κάτω, βρίσκαμε ναούς αρχαίους, πέτρες δηλαδή, και αρχαία γράμματα. Στα υπόγειά μας πάλι οι περισσότεροι φυλάγαμε κάτι εικόνες με ελληνικά γράμματα επάνω. Όπου και να κοιτάξεις κάτω από τη γη, η γη σου μιλάει ελληνικά. Μόνο ελληνικά! Όταν ήρθα στην Ελλάδα και ζήτησα να βαφτιστώ από τον παπά εκείνον, που δεν τον ήξερα καλά, του είπα: “Έμεν Ποντικοί, ας ήν Ρωμείκην γενίαν” (“Είμαστε Πόντιοι από το γένος των Ρωμηών”). Δεν είχα τίποτε άλλο να του πω. Όταν με βάφτισε όλο μου το αίμα τραγουδούσε. Ήμουν πάλι Τραντέλλενας!».

- Υπάρχουν φυσικά και, καθ’ όλα, Τούρκοι πατριώτες που αναζητούν πνευματικά την Ορθοδοξία όπως τόσοι άνθρωποι διεθνώς. Αυτοί δεν αισθάνονται Έλληνες αλλά σαφώς Τούρκοι και μπορεί να είναι και εθνικιστές τουρκιστές. Είναι ευκολότερο για έναν εκκοσμιευμένο Κεμαλιστή να γίνει Χριστιανός απ’ ότι για έναν παραδοσιακό Οθωμανιστή.

Χαρακτηριστικό είναι το άρθρο του Αλέξανδρου Μασσαβέτα στην «Καθημερινή της Κυριακής» (9/12/2007), που παρουσιάζει ένα νεαρό ζευγάρι Τούρκων που βαπτίστηκαν Ορθόδοξοι. Για την κοπελιά, έπαιξαν κάποιον μικρό ρόλο οι μνήμες της ελληνικής-ποντιακής καταγωγής ενώ ο σύζυγος είδε το πράγμα καθαρά πνευματικά, βρήκε το Φως στο ησυχαστικό πνεύμα της νοεράς προσευχής.

Το φαινόμενο είναι τεράστιο και μάλιστα η Ορθόδοξη Εκκλησία, για λόγους ευνόητους, δεν επιτρέπει εύκολα αυτές τις βαπτίσεις αλλά μετά από πολύ μεγάλο καιρό κατήχησης και πάντα με περίσκεψη. Γι’ αυτό και δεν είναι λίγοι οι Τούρκοι που πηγαίνουν στην Ελλάδα, στη Βουλγαρία, στη Ρωσία, στη Γεωργία ή στους Αγίους Τόπους για να βαφτιστούν ευκολότερα. Πρόκειται για μαζικό φαινόμενο που δεν έχει αξιολογηθεί καθόλου ακόμα στην Ελλάδα και θα διαμορφώσει σίγουρα μία νέα γεωπολιτική κατάσταση στα ευρύτερα Βαλκάνια και στη Μέση Ανατολή. Υπάρχουν πληροφορίες (όχι απλές φήμες), από τον συνεργάτη του ΤΜ Νίκο Παπανδρέου, ότι σε περιοχή 50 χλμ. βορειοδυτικά του Ικονίου υπάρχει ένας πληθυσμός 1,5 εκατ. ανθρώπων οι οποίοι ήδη είναι Ορθόδοξοι.

Όμως όλοι οι νεοφώτιστοι ή Κρυπτοχριστιανοί Τούρκοι Ορθόδοξοι, ελληνίζοντες ή τουρκιστές, αισθάνονται ως μητροπολιτικό τους χώρο το Οικουμενικό Πατριαρχείο και μέσω αυτού, όσο και αν φαίνεται απίστευτο, την Ελλάδα! Το κυριότερο όμως είναι ότι όλοι αισθάνονται συνεχιστές του Βυζαντίου.

Το τουρκικό βαθύ κράτος στην αρχή τρομοκρατήθηκε με αυτό που συμβαίνει, με

το κύμα δηλαδή της αναγέννησης του Βυζαντίου και της Ορθοδοξίας. Η στάση του απέναντι στο φαινόμενο της αναζήτησης της ρωμαϊκής-βυζαντινής ταυτότητας των Τούρκων στην αρχή ήταν μωδιασμένη και έδειχνε πανικόβλητη. Κάποια στιγμή όμως κάποιοι από τους στρατηγούς και τους διαμορφωτές της κρατικής ιδεολογίας στην Τουρκία συνειδητοποίησαν ότι αυτή ακριβώς η επαναβυζαντινοποίηση του πληθυσμού της είναι το ισχυρότερο ιδεολογικό όπλο για την ευρωπαϊκότητα της Τουρκίας, γι' αυτό και δείχνουν ανοχή προς το φαινόμενο αυτό προσδοκώντας να το αξιοποιήσουν από την μεριά τους ή να το "καπελώσουν" και να το εμφανίσουν ως αιτούμενο της «σύγχρονης ευρωπαϊκής Τουρκίας» και της πορείας της προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Οι γεωπολιτικές προοπτικές που ανοίγονται στην Τουρκία, στην περίπτωση που επιδιώξει την επαναβυζαντινοποίηση των πληθυσμών της, είναι τεράστιες.

Ο ρόλος της Ορθοδοξίας

Image not found or type unknown

Η πραγματικότητα, ωστόσο, είναι ότι η όποια διεκδίκηση του Βυζαντίου σήμερα περνάει μέσα από την Ορθοδοξία. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά η Τουρκία... Η Ορθοδοξία είναι η μόνη παράδοση στη χώρα αυτή που μπορεί να αποτελέσει τον μοχλό κατά της εξάπλωσης του φουνταμενταλιστικού Ισλάμ, αφού κατέχει και μία ισχυρή θεολογικο-φιλοσοφική βάση αλλά και την απαιτούμενη ευλάβεια και αποφαιτικότητα, σε αντίθεση με τις άλλες, δυτικές εκφορές του Χριστιανισμού, οι οποίες είναι εκμοντερνιστικές και εκκοσμικευμένες.

Ο ρόλος της Τουρκίας ως μιας ισλαμο-χριστιανικής χώρας, η οποία θα αποτελεί τον επίσημο συνεχιστή της Βυζαντινής και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, θα καταστήσουν τη χώρα ισχυρό διαμεσολαβητή, γεωπολιτικό παίκτη, και επιδέξιο τρίτο και ουδέτερο μέρος του διπλωματικού παιχνιδιού των κομβικών αποτροπών (pivotal deterrence) σε μείζονες και ελάσσονες κρίσεις μεταξύ Ισλάμ και Δύσης,

μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων, αλλά και στη Μέση Ανατολή και στον Καύκασο γενικότερα.

Αυτή η δυνατότητα θα μπορούσε να της προσδώσει κυρίαρχο γεωπολιτικό ρόλο σε ολόκληρη την Ευρασία και να καταστήσει το δίπολο (δυναρχία) Κωνσταντινούπολης και Άγκυρας παγκόσμιο μαγνήτη προσέλκυσης εξουσίας και δύναμης.

Στα πλαίσια αυτά, πολλοί Τούρκοι θεσμικοί παράγοντες της εξουσίας έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται ότι η ύπαρξη στην Κωνσταντινούπολη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, μπορεί να αποτελέσει κέντρο προβολής και δύναμης για την ίδια τους τη χώρα. Έτσι, υποθέτουν ότι το να αναδείξουν την Πόλη ως οικουμενική μητρόπολη των Ορθοδόξων όλης της Γης και την Τουρκία ως συνεχιστή του Βυζαντίου, θα προσδώσει στη χώρα τους αίγλη που καμία άλλη γεωπολιτική κίνηση δεν θα μπορούσε να προσδώσει. Η παλιά ιδέα των Κιτσίκη και Οζάλ να γίνει το Φανάρι ένα Ορθόδοξο Βατικανό, αρχίζει να βγαίνει από τα συρτάρια στα οποία είχε “κρυφτεί”. Οι Αμερικανοί δεν θεωρούν κακή την ιδέα, αλλά το ζήτημα είναι το αν η Ελλάδα θα έχει λόγο στη νέα αυτή διαβλεπόμενη διεθνή διπλωματική εξέλιξη.

Έτσι μπορεί να εξηγηθεί και η ανοχή του τουρκικού κράτους απέναντι στην αναζωπύρωση του Αλεβισμού και της Ορθοδοξίας στους τουρκικούς πληθυσμούς. Γιατί, όποιος πιστεύει ότι γενικά η ανοχή προς τους “διαφορετικούς” είναι η νέα πολιτική της Τουρκίας, κάνει λάθος! Η πρόσφατη απογόρευση των δραστηριοτήτων των Μαρτύρων του Ιεχωβά αποτελεί δείγμα της απολυτότητας της τουρκικής πολιτικής, η οποία χαρίζεται μόνο προς αυτούς που την συμφέρει...

Τι θα κάνει η Ελλάδα; Image not found or type unknown

Τα παλιά κεμαλικά ιδεολογήματα φαίνεται ότι εξαντλούν την επιχειρηματολογία τους στη σημερινή Τουρκία. Παράλληλα ένα νέο ιδεολόγημα δείχνει να γεννιέται: Η Τουρκία είναι ευρωπαϊκή γιατί είναι ο συνεχιστής της Ιωνίας και του Βυζαντίου, και όχι μόνο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αυτό είναι το νέο πνεύμα που απλώνεται στη γειτονική χώρα προκειμένου να κατοχυρώσει την ευρωπαϊκότητά της. Ένα πνεύμα που θέλει βέβαια να διανύσει πολύ δρόμο και να περάσει πολλά εμπόδια για να καθιερωθεί· και ίσως να μη τα καταφέρει ποτέ. Ωστόσο αποτελεί ένα σοβαρό ενδεχόμενο για το οποίο η Ελλάδα είναι άκρως απροετοίμαστη.

Η ελληνική εξωτερική πολιτική βρίσκεται συνήθως απροετοίμαστη μπροστά σε αριστοτεχνικές λύσεις του τουρκικού Υπουργείου Εξωτερικών το οποίο έχει κληρονομήσει τη διπλωματική σοφία αιώνων όχι μόνο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας αλλά και της ελληνικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και της Ρωμιούσνης. Μάλιστα, αυτή η γνώμη επικρατεί βασικά στην Ελλάδα και έχει ως αποτέλεσμα η τουρκική διπλωματία να έχει μυθικές διαστάσεις ανάμεσα στους Έλληνες.

Αυτό οφείλεται και σε δύο γεγονότα: πρώτον ότι η σύγχρονη Ελλάδα αποκόπηκε βίαια από το βυζαντινό της παρελθόν της και δεν προσπαθεί με κανένα τρόπο πλέον να χρησιμοποιήσει τα ρωμαίικα επιχειρήματα στις διπλωματικές αντιπαραθέσεις της με την Τουρκία. (Γεγονός που έχει δείξει καταλυτικά με το

έργο του ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης.)

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η Ελλάδα δεν αξιοποιεί το μεγάλο όπλο της άδηλης «ελληνικότητας» που χαρακτηρίζει πλέον ένα μεγάλο μέρος του τουρκικού πληθυσμού. Το τοπίο βέβαια δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο και υπάρχουν παντού διαφορετικές τάσεις. Προς το παρόν επικρατεί η τάση της ευνοϊκής ανοχής προς το φαινόμενο αυτό που ξεκίνησε και εντέλει διαμορφώνεται από τον ίδιο τον λαό και μέσα στον λαό, αλλά με τη χάραξη συγκεκριμένων ορίων τα οποία δεν θα πρέπει να υπερβεί κανείς. Το φαινόμενο όμως είναι δυναμικό και δεν ξέρουμε προς [ιστοσελίδα](#) εξελιχθεί. Ωστόσο, ο χαρακτήρας του μπορεί να πάρει δυο κατευθύνσεις:

Image not found or type unknown • Μία κατεύθυνση άκρως φιλελληνική, που θα οδηγήσει

στην ιδεολογική, και γιατί όχι, πολιτική προσέγγιση των δύο πλευρών του Αιγαίου, της Ελλάδας και, όχι της Τουρκίας που ξέρουμε σήμερα, αλλά μιας επαναβυζαντινοποιημένης και ανατολίτικης αναγεννημένης Ιωνίας.

• Η άλλη κατεύθυνση όμως που μπορεί να πάρει αυτή η κατάσταση, μπορεί να γίνει άκρως επικίνδυνη για το ελλαδικό μόρφωμα και τους παραδοσιακούς Έλληνες κατοίκους του. Γιατί είναι αλήθεια πως το Βυζάντιο αποτελεί ιστορικά μία μαύρη τρύπα για την Ελλάδα!

Με τον ίδιο τρόπο απεμπολήσαμε την ύστερη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Όταν όλη η Ρώμη επί Τιβερίου και μετά ελληνοφωνεί, όταν ο ίδιος ο Οράτιος ομολογεί ότι η κατακτηθείσα με τα όπλα Ελλάς κατέκτησε τη Ρώμη με το πνεύμα («*Graecia capta ferum vicrem cepit, et alrtew intulit agrestri Latio*»). Μτφ: «Η Ελλάς καταληφθείσα κατέκτησε τον δια του σιδήρου νικητή και εισήγαγε τις τέχνες στο αγροίκο Λάτιο»), όταν όλοι οι ιστορικοί Δύσης και Ανατολής αποκαλούν την εποχή αυτή «*Grecoroman*» («Ελληνορωμαϊκή») εμείς χαρίσαμε αυτή την ιστορική περίοδο στη Δύση, η οποία γιορτάζει με τιμές το έτος του Μεγάλου Κωνσταντίνου ενώ η Ελλάδα σιωπά. Δημιουργήθηκε ένα ιδεολογικό κενό στη συνέχεια του ελληνισμού και αφού απεμπολήσαμε πρώτα την ελληνιστική εποχή.

Ακολούθησε η απεμπόληση της χρησικτησίας του ονόματος «Μακεδονία» και του Μέγα Αλέξανδρου, συνεχίσαμε το ίδιο και με τη χρησικτησία του ονόματος

«Βυζάντιο».

Δημιουργήσαμε μία Ελλάδα με πιθηκίζοντα μιμητισμό της δυτικής --μέσω του Διαφωτισμού- ερμηνείας της ελληνικότητας. Από τον Περικλή και τον Σωκράτη περάσαμε κατευθείαν στον Κολοκοτρώνη, στον Βενιζέλο και τον Βελουχιώτη...

ΤΑ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΑ ΚΑΙ Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥΣ

Την ιδέα της βυζαντινής κληρονομιάς που αρχίζει πλέον να προωθεί διεθνώς η Τουρκία φαίνεται ωστόσο να την απεμπολούν και να την ειρωνεύονται οι ίδιοι οι... Έλληνες. Τα πρόσφατα γεγονότα που αφορούν τη Μονή Βατοπαιδίου ανέδειξαν ως κυρίαρχη την επιπολαιότητα με την οποία αντιμετωπίζουν τα ελληνικά ΜΜΕ αλλά και κρατικοί θεσμικοί παράγοντες το τεράστιο βάρος της συνέχειας του ελλαδικού κράτους από το Βυζάντιο. Όπως δήλωσε και ο καθηγητής Δικαίου κ. Πιτσάκης «η έννοια του δικαίου είναι συνεχής». Αυτό σημαίνει ότι εκεί που δεν υπάρχει διευθέτηση με νέο νόμο του σύγχρονου ελληνικού κράτους για κάποιο νομικό κενό, ισχύει ο νόμος των προηγούμενων κρατικών οντοτήτων που υπήρξαν στην Ελλάδα (Οθωμανική Αυτοκρατορία, Φραγκικά φέουδα, Βυζαντινή Αυτοκρατορία, Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ελληνικές πόλεις-κράτη).

Όσο και να φαίνεται παράξενο, αυτό ισχύει διεθνώς και δεν υπάρχει ευρωπαϊκό δικαστήριο που θα το αντικρούσει. Για παράδειγμα, το ιδιοκτησιακό καθεστώς στη Σικελία, σε όποια σημεία δεν έχει ρυθμιστεί από το νέο ιταλικό κράτος, διευθετείται από το νομικό πλαίσιο του προϋπάρχοντος Βασιλείου των Δύο Σικελιών.

Στη Γερμανία, το ιδιοκτησιακό καθεστώς, εκεί που υπάρχουν κενά, ανατρέχει στις δικαιοπραξίες του ναζιστικού καθεστώτος, των προϋπάρχοντων γερμανικών βασιλείων (Βαυαρίας, Πρωσίας κ.λπ.), και φτάνει και μέχρι τον Καρλομάγνο και πιο πίσω. Οι ευρωπαϊκές χώρες αισθάνονται υπερηφάνεια για αυτή τους τη συνέχεια στο χώρο του δικαίου, διατρανώνοντας έτσι και τη συνέχεια στον πολιτισμό και στην πνευματική κληρονομιά. Στην πραγματικότητα, αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα --πάντα πρωτοπόρα στην άρνηση της Ιστορίας της-- δεν είναι η περιφρόνηση παλαιών νόμων, οι οποίοι μπορούν κάλλιστα να ανατραπούν από νέους, αλλά η άρνηση των κληρονομιών της που την αποκόβει από το παρελθόν της και την πνευματική του κληρονομιά. Την οποία πλέον την αφήνει στα χέρια άλλων...

Έτσι, λίγοι στην Ελλάδα κατανοούν τη βαρύτητα της ιστορικής συνέχειας της χώρας από το Βυζάντιο στην επίκληση της νομικής ισχύος των χρυσόβουλων. Όπως εμφανίζεται στο πιο κάτω νομικό έγγραφο της Μονής Διονυσίου. Κατά κάποιο τρόπο αυτό το ιδιοκτησιακό καθεστώς διατρανώνει την παράδοση ότι η Ελλάδα διασώζει ως κιβωτός και συνεχίζει το βυζαντινό κράτος. Γεγονός που ίσως φανεί γραφικό σε ορισμένους αλλά στην Ευρώπη, στον σλαβικό κόσμο και στην Τουρκία αποκτά τρομερό ενδιαφέρον, λόγω της ανόδου της αϊγλης του Βυζαντίου διεθνώς. Πριν από κάποια χρόνια, ομοίως, κάποιοι Έλληνες αποκαλούσαν τον Μέγα Αλέξανδρο: «βάρβαρο ιμπεριαλιστή», με αποτέλεσμα σήμερα να τον διεκδικούν άλλοι...

Οι καταστροφικές συνέπειες της πολιτικής άρνησης της νομικής ισχύος των χρυσόβουλων για τα καίρια εθνικά συμφέροντα που σχετίζονται με το ελληνορθόδοξα Πατριαρχείο και Εκκλησίες, επισημάνθηκαν πρόσφατα από τον Οικουμενικό Πατριάρχη σε κατ' ιδίαν συναντήσεις του με Έλληνες αξιωματούχους (βλ. Αურიανή). Καμία χώρα του κόσμου δεν έχει αμφισβητήσει τη νομική τους ισχύ με αποτέλεσμα η Μονή Βατοπαιδίου να διεκδικεί την Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας και τεράστιες εκτάσεις στη Μολδαβία! Οι κυβερνήσεις των χωρών αυτών συζητούν σοβαρά για ανταλλαγές γαιών με τη Μονή.

Ακόμα, οι τεράστιες περιουσίες των Πατριαρχείων Ιερουσολύμων, Αλεξανδρείας και των Μονών της Μέσης Ανατολής που στηρίζονται όλες σε βυζαντινά χρυσόβουλλα και οθωμανικά φερμάνια δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τις κυβερνήσεις των κρατών της Μέσης Ανατολής (Αίγυπτος, Ισραήλ, Παλαιστινιακά Εδάφη, Ιορδανία, Λίβανος, Συρία). Αν η Ελλάδα ξεκινήσει τον "χορό" της αμφισβήτησης, τότε δημιουργεί ένα προηγούμενο στο Διεθνές Δίκαιο το οποίο μπορούν να επικαλεστούν άλλες κυβερνήσεις. Ειδικότερα δε η τουρκική κυβέρνηση, προκειμένου να "χτυπήσει" το ιδιοκτησιακό καθεστώς της ακίνητης περιουσίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Σχηματοποιήσαμε ως κεντρικό, επιστημονικό και κοινωνικό ιδεολόγημα το αντιθετικό δίπολο: αρχαίοι Έλληνες και νέοι Έλληνες (Νεοέλληνες). Όχι μόνο δεν τιμήσαμε την τεράστια ενδιάμεση περίοδο, αλλά θέλαμε και να "κατεβάσουμε" τα αγάλματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου που ποτέ δεν φτιάξαμε, αποδεχόμενοι τον δοτό χαρακτηρισμό του ως ιμπεριαλιστή και σφαγέα των λαών, τη στιγμή που ούτε η ιμπεριαλιστική Σοβιετική Ένωση δεν τον χαρακτήριζε έτσι (Βλέπε το έργο «Μέγας Αλέξανδρος», του ακαδημαϊκού της Σοβιετικής Ακαδημίας Επιστημών, Δημήτρη Τσιμπουκίδη, που αποτέλεσε και την επίσημη κομματική άποψη για τον Αλέξανδρο).

Όταν όλος ο κόσμος, δυτικός και ανατολικός,μίλαγε για το "greek legacy" (ελληνική κληρονομιά) σε Μέση Ανατολή, Αίγυπτο, Κεντρική Ασία, Βακτριανή και

Ινδία, εμείς θεωρούσαμε όλα αυτά εξωτικές ιστορίες που δεν μας αγγίζουν.

Και βεβαίως μόνοι μας δημιουργήσαμε ένα ιστορικό κενό το οποίο, αφού δεν καλύψαμε εμείς, επιχειρούν τώρα, άλλοι (π.χ. Σκοπιανοί), στηριζόμενοι σε διεθνή ισχυρά κέντρα, να το καλύψουν.

Το ίδιο κάναμε και με το Βυζάντιο. Όλη η μεσαιωνική λατινο-φραγκική και σλαβική γραμματεία αποκαλούσε τους Βυζαντινούς «Γκρεκούς». Η σημιτική και αραβική γραμματεία τους αποκαλούσε «Ρωμιούς» (Ρουμ) ταυτίζοντας σημασιολογικά το όνομα αυτό με το «Έλληνες». Και όλη η καυκάσια γραμματεία τους αποκαλούσε «Μπερτζέι», όνομα που σημαίνει «Οι Σοφοί» και αποδίδεται διαχρονικά σε όλους τους Έλληνες, από τον Ηρακλή και τον Ιάσωνα μέχρι τους Παπανδρέου και Καραμανλή.

Εμείς αντίθετα, αποκοπήκαμε από το Βυζάντιο και από τη Βυζαντινή Ανατολική Ορθοδοξία (που ούτως ή άλλως μας απέδιδαν), δημιουργώντας τον νεολογισμό «Ελληνορθοδοξία» και στριμωχτήκαμε μέσα σ' αυτόν τον όρο, ενώ οι δυτικοί μας χάριζαν ολόκληρη την κληρονομιά της Ανατολικής Χριστιανοσύνης αφού χαρακτήριζαν ως «greek orthodox» όλους τους ανατολικούς ορθοδόξους, εκτός των Ρώσων.

Το αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθεί επίσης ένα τεράστιο ιστορικό κενό το οποίο τώρα το τουρκικό κράτος, πάλι με την υποστήριξη διεθνών κέντρων, διεκδικεί.

Η Ελλάδα, χάνοντας το οικουμενικό της πρόσωπο και ξεκομμένη από τις ιστορικές αληθινές της ρίζες, που δεν είναι μόνο η μινωική, η μυκηναϊκή και η κλασική Ελλάδα αλλά και οι συνέχειές τους, δηλαδή ο ελληνιστικός πολιτισμός και η Ρωμισσύνη που ύμνησαν οι Ρίτσος, Ελύτης και Θεοδωράκης, έχασε το ίδιο της το πρόσωπο και καλύφθηκε από ένα προσωπίο τεχνητό που κατασκεύασε μία ερμηνεία κάποιων κέντρων εξουσίας της Δύσης.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΛΕΝΕ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ!

Για καιρό τώρα, παράξενες για τα κεμαλιστικά δεδομένα, δημοσιεύσεις εμφανίζονται σε μεγάλης κυκλοφορίας τουρκικές εφημερίδες και στα επιστημονικά τους ένθετα που υποστηρίζουν τη θέση ότι οι σημερινοί Τούρκοι «δεν είναι Τούρκοι αλλά Έλληνες»!

Κάποιες από τις δημοσιεύσεις αυτές αναδημοσιεύει και αναλύει ο Σάββας Καλεντερίδης στο blog του www.infognomopolitics.com. Έτσι, στην εφημερίδα Σαμπάχ στις 10/12/2007, ο αρθρογράφος Ecevit Kiliç δημοσιεύει μεγάλο αφιέρωμα με τίτλο «Μύθος η προέλευση των Τούρκων από την Κεντρική Ασία». Αναφέρεται

εκτεταμένα στην εργασία του κορυφαίου Τούρκου ανθρωπολόγου Timurçin Bider, καθηγητή του Πανεπιστημίου Κωνσταντινούπολης, οι μελέτες και οι έρευνες του οποίου καταδεικνύουν ότι χάρη στις φοβερές εξελίξεις της γενετικής τεχνολογίας και των συγκριτικών του ερευνών στο DNA, οι κάτοικοι της Ανατολίας δεν εκτουρκίστηκαν ποτέ φυλετικά τους λίγους νομάδες που κατέβηκαν από τις

στέπες της Κεντρικής Ασίας.

«Οι σημερινοί Τούρκοι δεν ήρθαν από την Κεντρική Ασία, για 40.000 χρόνια δεν το κούνησαν ρούπι από αυτό. Ανήκουν σε αυτά τα χρώματα, όπως και εκείνοι οι Τούρκοι που ισχυρίζονται ότι προερχόμαστε από την Κεντρική Ασία...

...Ο αριθμός εκείνων που ήρθαν από την Κεντρική Ασία είναι πολύ μικρός. Οι γενετικές έρευνες μάς δείχνουν πόσοι είναι εκείνοι... Το ποσοστό τους είναι 10% έως 15% του συνόλου του πληθυσμού... Η φυγή από την Κεντρική Ασία είναι ένας μύθος... Άσε, που δεν είναι αν αυτοί που ήρθαν απ' έξω ήταν Ιρανοί ή Αφγανοί...

Ο τουρκισμός είναι μία πολιτισμική ταυτότητα που τη δημιουργήσαμε εμείς... εδώ και διακόσια χρόνια!

Γενετικές έρευνες μάς δείχνουν ότι οι κάτοικοι της σημερινής Τουρκίας... δεν έχουν καμία βιολογική συγγένεια με τους Τουρκομάνους, τους Ουζμπέκους, τους Ουιγούρους, ακόμα και με τους Μογγόλους... αλλά έχουν στενή αναπόσπαστη γενετική σχέση με τους Έλληνες... αλλά και τους Ιρανούς. Δεν έχουν γενετική σχέση με τους Κούρδους και τους Αρμενίους. Αλλά ακόμα και αυτοί είναι πιο κοντά σε εμάς από τους Ουζμπέκους».

Ο Σάββας Καλεντερίδης στο blog του δημοσιεύει επίσης σοβαρές αλλά όχι διασταυρωμένες πληροφορίες ότι στην κωμόπολη Αγλασούν (στην αρχαία ελληνιστική Σαγαλασσό της Πισιδίας) του νομού Μπουρντούρ, μία ομάδα αρχαιολόγων από το Καθολικό Πανεπιστήμιο της Λούβεν, πέρα από τα εντυπωσιακά ελληνο-ρωμαϊκά μνημεία και τεχνουργήματα έδωσε σε ειδικούς γενετικό υλικό των σκελετών των κατοίκων που βρέθηκαν εκεί. Η σύγκριση του γενετικού αυτού υλικού με το αντίστοιχο των ντόπιων εργατών που δούλεψαν στις ανασκαφές έφερε εκπληκτικά αποτελέσματα: Το γενετικό υλικό ήταν ίδιο!

Φαίνεται ότι στην Τουρκία από πολλούς και σοβαρούς κύκλους αρχίζει να προωθείται ως πιθανό μελλοντικό ιστορικο-πολιτικό ιδεολόγημα η θέση ότι οι

Τούρκοι είναι αυτόχθονες, απόγονοι των Ελλήνων και Βυζαντινών κατοίκων της Ανατολίας. Με αυτό τον τρόπο η Τουρκία θα μπορέσει να διεκδικήσει ιστορικά και ιδεολογικά τη συμμετοχή της στην ευρωπαϊκή της ολοκλήρωση. Εκτός αυτού είναι γνωστό ότι η Τουρκία σήμερα αλληθωρίζει και προς τις ΗΠΑ και προς τη Ρωσία. Αναβαθμίζοντας και διεκδικώντας το βυζαντινό της παρελθόν μπορεί να παίξει πολύ καλύτερα το ρόλο αυτό.

Στα πλαίσια αυτά μπορεί να ερμηνευθούν καλύτερα και οι δηλώσεις του νυν Προέδρου της Τουρκικής Δημοκρατίας Αμπντουλάχ Γκιουλ που είχε κάνει τον Νοέμβριο του 2006 (ως υπουργός Εξωτερικών τότε) σε ομιλία του στη Ρώμη: «Η Τουρκία είναι αναπόσπαστο τμήμα της πολιτιστικής γεωγραφίας της Ευρώπης. Η ιστορία έχει δείξει ξεκάθαρα ότι οι βασικές αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού ρίζες τους στην Ανατολία... Αρχαίοι φιλόσοφοι και επιστήμονες, όπως ο Διογένης (ο κυνικός), ο Θαλής (ο Μηλήσιος), ο (ιστορικός) Ηρόδοτος, ο Αναξιμένης και ο Ηράκλειτος (προ-σωκρατικοί φιλόσοφοι), είναι παιδιά της Ανατολίας».

Αυτές οι δηλώσεις συνήθως οδηγούν σε αντιδράσεις οργής και απόγνωσης από τους σημερινούς Έλληνες. Κανείς δεν παρατηρεί όμως ότι ουσιαστικά οι Τούρκοι δεν δηλώνουν ότι ο Όμηρος και οι λοιποί αναφερόμενοι αρχαίοι Έλληνες είναι Τούρκοι, αλλά ότι οι σημερινοί Τούρκοι είναι απόγονοι αυτών των αρχαίων Ελλήνων. Είναι μία εκπληκτική στροφή στην καθιερωμένη ιστορική άποψη, όχι μόνο επί κεμαλισμού αλλά και επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και η Ελλάδα δεν είναι καθόλου προετοιμασμένη γι' αυτό το ενδεχόμενο.

Όπως έχει σημειώσει ο Σάββας Καλεντερίδης, θα αρκούσαν τα χρήματα από ένα Μιράζ και ένα F-16, ώστε η Ελλάδα να εισδύσει μέσα σε αυτό το ελληνογενές πληθυσμιακό υπόστρωμα των Τούρκων με μία επίθεση φιλίας, ώστε να ανατραπεί η τουρκική επιθετικότητα και να χρησιμοποιηθεί η κατάσταση προς όφελος της Ελλάδας.

Εάν η Τουρκία αναστήσει τον ελληνοβυζαντισμό της και διεκδικήσει το όνομα του Βυζαντίου ως δικό της χρησιμοποιώντας το κενό που αφήνει πίσω της η Ελλάδα με τη μη διεκδίκηση του Βυζαντίου ως δικού της διαχρονικού δημιουργήματος, η ελληνική εξωτερική πολιτική θα αντιμετωπίσει ένα τρομακτικό και τεράστιο γεωπολιτικό πρόβλημα που μπροστά του το Μακεδονικό θα φαίνεται άθυρμα.

Πηγή: Περιοδικό "Τρίτο Μάτι" Νο 166 Δεκεμβρίου 2008, σελ. 30 - 38. -oodegr.com